

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **M. B. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2014, č.j. OAM-59/LE-BE03-PS-2014, e. č. L009753, o povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2014, č.j. OAM-59/LE-BE03-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2014, č.j. OAM-59/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 4. 8. 2014.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou. Namítá, že žalovaný neprokázal, že by žalobkyně představovala nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, přičemž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a nezohlednil změnu postavení žalobkyně jakožto žadatelky o udělení

mezinárodní ochrany, důvody, které ji vedly k prohlášení o mezinárodní ochraně, její aktuální psychický stav a další okolnosti relevantní pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně uvádí, že žalovaný dovozuje nebezpečí pro veřejný pořádek ze skutečnosti, že vůči žalobkyni bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, jehož důvodem byly údaje v cestovním pase žalobkyně, konkrétně jméno a datum narození, které se neshodovaly s údaji, které žalobkyně uvedla jako své pravé údaje, což žalobkyně vysvětluje chybným přepočtem etiopského kalendáře na gregoriánský. Žalobkyně tvrdí, že skutečnost, že proti ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, automaticky neznamená, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, a naopak je třeba přihlížet k individuálním okolnostem života cizince a k jeho celkové životní situaci. V této souvislosti žalobkyně rovněž odkazuje na doporučení UNHCR k zajišťování cizinců (bod 25), z něhož plyne, že žadatelé, kteří přijdou na území bez dokladů, protože ve své zemi původu nemohou žádné získat, by neměli být zajišťováni pouze na základě tohoto důvodu a mělo by se při posouzení nutnosti zajištění zohlednit, zdali žadatel o azyl má nebo nemá důvěryhodné vysvětlení neexistujících nebo zničených dokladů totožnosti anebo předložení falešných dokladu, zda měl v úmyslu podvést úřady, nebo zda odmítá spolupracovat v rámci procesu ověřování totožnosti. Žalobkyně k tomu uvádí, že s Policií ČR plně spolupracovala a nesrovnalosti v cestovním dokladu vysvětlila. Dále na podporu svého tvrzení o nutnosti posoudit všechny relevantní okolnosti žalobkyně argumentuje rozhodnutím Evropského soudního dvora o předběžné otázce Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v případě *Arslan, C-534/11*.

Žalobkyně dále poukazuje na mezinárodní závazky ČR v oblasti zbavení osobní svobody žadatelů o mezinárodní ochranu, konkrétně na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, který garantuje právo na osobní svobodu a má zajistit, že detence bude použita pouze po pečlivém zvážení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, ne co nejkratší dobu, přičemž by stát měl vždy vážit použití méně invazivních nebo donucovacích opatření k dosažení stanovených cílů. Žalovaný přitom vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, např. možnost přemístění do přijímacího nebo otevřeného pobytového střediska, které by byly pro žalobkyni vzhledem k její současné situaci dle jejího názoru vhodnější. Žalobkyně uvádí, že prostředí v ZZC je pro ni zcela nevyhovující, a to z důvodu nedostatku psychologické pomoci, sociálních aktivit a kulturních a jazykových vazeb.

Žalobkyně rovněž poukazuje na nepřiměřenost délky povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný tuto dobu stanovil až do vycestování, nejdéle do 4. 8. 2014, čímž dle názoru žalobkyně fakticky předvídá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, s jehož délkou se také nevypořádal.

Žalobkyně se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu, neboť pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což dle jejího názoru nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se tvrzených porušení zákona při rozhodování věci žalobkyně nedopustil a v žalobě tvrzené porušení mezinárodních závazků ČR není důvodné.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně na území ČR přicestovala dne 25. 3. 2014 letecky na platný cestovní doklad Etiopie vystavený na totožnost A. B. H.,. Cestovní doklad byl opatřený vízem k pobytu na 2 dny (na základě pozvání vystavené na totožnost z cestovního dokladu od pana P. B., A. B., s. r. o., s nímž žalobkyně nebyla nikdy v kontaktu). Dále bylo zjištěno, že žalobkyně z ČR pokračovala autobusem do SRN (cestovala dle svých slov na dva dny za

kamarádkou, o které neví, kde bydlí), zde byla kontrolována, při kontrole se opět prokázala shora uvedeným dokladem a následně uvedla jako svou pravou totožnost M. B. H., nar. . Ze SRN byla žalobkyně na základě mezivládní dohody o zpětném přebíhání osob předána zpět do ČR pod totožností M. B. H., nar. . V ČR pak před Policií ČR dne 28. 3. 2014 uvedla jako svou pravou totožnost M. B. H., nar., Etiopie. Uvedla, že vystavení pasu, víza a letenku jí zařídil kamarád v Etiopii za 8 000 Euro, změna údajů v cestovním pase jí, jak uvedla, nepřipadala divná. Do Etiopie se vrátit nechce, v ČR nikoho nezná a nemá kde bydlet. Chtěla by zde pracovat a studovat. V minulosti pobývala 4 roky v Súdánu, odkud byla vyhoštěna. Součástí spisového materiálu je rozhodnutí Policie ČR o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobkyně z území ČR podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, bod 2 a bod 3 zákona o pobytu cizinců ze dne 29. 3. 2014 (č.j. KRPP-53235-15/ČJ-2014-030022) a též rozhodnutí o zajištění žalobkyně Policií ČR (s uvedením tří odlišných totožností žalobkyně) a o jejím umístění do zařízení pro zajištění cizinců, kde následně projevila žalobkyně úmysl žádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany pod další totožností, kde uvedla jako datum svého narození nikoli 13. 5. 1980, resp. 13. 5. 1985, resp. 13. 5. 1990, resp. 13. 5. 1988, nýbrž 5. 9. 1988. Takto zjištěný skutkový stav věci, tedy přicestování na cestovní doklad, který si žalobkyně ve své vlasti nechala vědomě vystavit na jinou totožnost – jméno a datum narození a vízum, které získala vědomě též na jinou totožnost, prokazování se těmito doklady úřadům jako doklady pravými, vstup a pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného víza, ač k tomu žalobkyně nebyla oprávněna, uvádění různých totožností, neoprávněný vstup na území dalšího státu, individuálně se vážící k osobě žalobkyně, žalovaný posoudil jako důvodnou domněnku pro ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně.

Tvrzení, že žalobkyně přicestovala na platný cestovní doklad Etiopie a platné vízum a její pobyt na území ČR tedy nebyl neoprávněný, žalovaný odmítá s tím, že tento doklad i vízum byl vystaven na jinou totožnost, než je totožnost uváděná žalobkyní. Podobně žalovaný odmítá rovněž vysvětlení stát se o sedm let mladší v důsledku rozdílnosti gregoriánského a etiopského kalendáře. Cizinec není oprávněn pobývat na území ČR a prokazovat se úřadům cestovním dokladem vystaveným na jinou totožnost než je jeho vlastní, byť by se jinak jednalo o pravý cestovní doklad dané země. Žalobkyně vědomě užívala cestovní doklad s nepravdivými údaji jako vlastní (uvedení těchto údajů jí měl navrhnout její kamarád), při kontaktu se státními orgány měnila své jméno a opakovaně i data svého narození, ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla další datum, a to zcela odlišné od předchozích totožností (den 5. 9. 1988).

Žalovaný dále uvádí, že závěry ohledně možného ohrožení veřejného pořádku byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Taktéž má žalovaný za to, že povaha a intenzita ve správním rozhodnutí popsaného chování žalobkyně jednotlivě a zejména pak v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (tj. zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně dodržování zákonů upravující vstup, pobyt a vycestování cizinců). V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č.j. 3 Azs 25/2013 – 39.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou napadené rozhodnutí zpochybněno a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným

zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobkyně předně brojí proti tomu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR a opakované nevycestování z jejího území a na řadu dalších výše uvedených skutečností. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobkyně nachází na území ČR, aniž by k tomu byla oprávněna, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V dané věci to však nebyl pouze nelegální pobyt žalobkyně na území ČR, který žalovaného vedl k rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný v této své úvaze vyšel i z řady dalších skutkových zjištění, které ve svém rozhodnutí rekapituloval. Konkrétně vycházel ze skutečnosti, že vycestovala do SRN, ačkoli k tomu neměla příslušná oprávnění, že sice vlastnila originální cestovní pas Etiopie, avšak s pozměněnými údaji a dále reagoval na skutečnost, že žalobkyně státním orgánům ČR i SRN uváděla zkreslené informace o své totožnosti (měnila jméno i datum narození). Krajský soud je toho názoru, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že žalovaný dovozuje nebezpečí pro veřejný pořádek z toho, že Policie ČR vůči ní zahájila řízení o správním vyhoštění, pak se mýlí a žalobou napadené rozhodnutí si nesprávně interpretuje.

Nelze přitom akceptovat argumentaci žalobkyně, že nesrovnalosti v cestovním pase vysvětlila a s Policií ČR spolupracuje, a proto by neměla být zajišťována z důvodu předložení dokladů s falešnou identitou. Předně žalobkyně neuvedla racionální důvody, proč si nechala vystavit cestovní pas s pozměněnými údaji (jiné jméno a datum narození). Stejně tak důvěryhodně nevysvětlila změny v datu narození, kdy postupně uváděla 5 různých údajů. Podle názoru soudu spolupráce s orgány státu vypadá zcela jinak a v daném případě se jí tedy nelze dovolávat.

Taktéž se nelze ztotožnit s námitkou, že žalovaný automaticky a nekriticky přebíral skutkový stav zjištěný Policií ČR. Krajský soud v Praze v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ Nutno podotknout, že takto zjištěný a převzatý skutkový stav není žalobou zpochybněn. Pokud žalobkyně například uvádí, že do ČR přicestovala na platný originální cestovní pas Etiopie a platné vízum a její pobyt tak nebyl neoprávněný, zapomíná dodat, že její vízum ji opravňovalo k pobytu v ČR v rozsahu 2 dnů (dále již šlo o pobyt neoprávněný) a neoprávňovalo ji k vycestování do SRN. Rovněž tak žalovaný nezpochybňuje, že její cestovní pas je originálním pasem Etiopie, ale vytýká jí, že tento pas neobsahuje správné osobní údaje.

K dovolávání se nutnosti posouzení všech relevantních okolností ve smyslu rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *Arslan, C-534/11*, krajský soud uvádí, že v dané věci nebylo namíste se v tomto rozhodnutí uvedenými požadavky zabývat, neboť zde nerozhodovala Policie ČR o zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců, ale rozhodovalo ministerstvo vnitra o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, pro jehož aplikaci platí podmínky jiné, přičemž podmínky (a tedy i požadavky na odůvodnění rozhodnutí vydávané v tomto režimu) vyslovené ve věci *Arslan* nelze vztahovat i na toto rozhodnutí (bližší viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, čj. 44 A 9/2014-16). K témuž závěru pak dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42.

Další žalobní námitka směřovala do rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Podle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s tím, že zajištění je možné pouze po pečlivém posouzení jeho nezbytnosti v konkrétním případě, na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit možnost použití méně invazivních opatření k dosažení stanovených cílů. Soud však i v tomto ohledu považuje žalobou napadené rozhodnutí za dostatečné, neboť je z něj zřejmé, jaké okolnosti vedly žalovaného k tomu, že přistoupil ke stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Bylo to předně dosavadní jednání žalobkyně, která uváděla nesprávné údaje o své identitě a hodlala vycestovat do SRN, ač k tomu neměla potřebná oprávnění. Je třeba též vzít v úvahu tu skutečnost, že žalobkyně do ČR přicestovala na pozvání osoby, se kterou nikdy nebyla v kontaktu a neměla v úmyslu zde vůbec zůstat. Soud se proto domnívá, že v případě žalobkyně nebylo přiměřenější cesty, než ji zajistit, aby bylo vůbec možné řízení o udělení mezinárodní ochrany efektivně vést. S ohledem na její dosavadní chování (zejména snahu pokračovat dál do západní Evropy) není důvodné se domnívat, že by méně závažná opatření splnila účel rozhodnutí o správním vyhoštění.

Další námitkou žalobkyně brojí proti době, po kterou jí byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a také tvrdí, že chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky zajištění. Této námitce musí soud přisvědčit. Byť se soud v nedávném rozsudku v obdobné věci (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, čj. 44 A 9/2014-16) vyslovil opačně, je mu známa nejnovější judikatura NSS, která na tuto otázku nahlíží jinak. Konkrétně se jedná o rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, který uzavřel, že z jazykového výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní organ má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává

správním orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. NSS se dále zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákona o azylu. Žalovaný proto podle NSS musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. V souzené věci tomu tak bylo, žalovaný rozhodl o povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení v ZZC až do vycestování, maximálně však do 4. 8. 2014. Tuto část výroku však žádným způsobem neodůvodnil. Proto je rozhodnutí žalovaného v rozsahu stanovení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Z tohoto důvodu tedy soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobkyni, které by jako úspěšné účastníci řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 2. května 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 2. 5. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová